

ballet arrangeres i erhvervsøjemed. Under afgiftspligten falder således f. eks. dans i danseetablissemeter og restauranter og dans, der af en kroejer arrangeres i kroen, naturligvis forudsat at der erlægges vederlag for deltagelse i dansen. Det samme må gælde offentlig dans, der arrangeres af en forening af danselærere. Derimod skal der ikke erlægges afgift i tilfælde, hvor den offentlige dans arrangeres f. eks. af en selskabelig forening, selv om der derved skaffes en indtægt til foreningen, med mindre foreningens dansearrangementer måtte være af et sådant omfang, at foreningens virksomhed i så henseende antager en erhvervsmæssig karakter. Afgiften for de afgiftspligtige baller foreslås henført under den laveste afgiftsklasse.

Til f. Den nugældende afgiftsfrihed for gymnastik-, sports- og idrætsfremvisninger bør formentlig ikke komme til anvendelse, hvor fremvisningen foranstaltes af andre end gymnastik-, sports- og idrætsforeninger. Iøvrigt vil vel i sådanne tilfælde deltagerne i fremvisningen som regel blive betragtet som professionelle.

Til g. Den foreslåede regel om gymnastik-, sports- og idrætsfremvisninger, der arrangeres af gymnastik-, sports- og idrætsforeninger, er i overensstemmelse med den gældende regel i 1922-loven, således som denne regel stedse er blevet praktiseret.

Til h. Efter de nugældende regler, jfr. lov nr. 389 af 12. juli 1946, svares der af opvisning af kørsel med motorkøretøjer afgift med 60 pct. af nettoentreindtægten, når opvisningen har karakter af væddeløb, hvad enten der til dette er knyttet totalisatorspil eller ej, og hvad enten der i løbet deltager professionelle eller ej. Har opvisningen ikke karakter af væddeløb, svares der afgift, når der deltager professionelle, og afgiften er da 40 pct. Disse afgiftsregler synes ikke at være tilfredsstillende; navnlig må en afgift på 60 pct. for væddeløbene forekomme uforholdsmæssig høj. Det foreslås som en rimelig ordning, at der tages afgift med $\frac{1}{6}$ af bruttoentreindtægten af al opvisning af kørsel med motorkøretøjer, forudsat at opvisningen ikke er et væddeløb, hvortil der er knyttet totalisatorspil, i hvilket fald forslaget § 5 kommer til anvendelse, jfr. iøvrigt bemærkningerne til § 5.

Til § 5.

Efter 1922-loven var forlystelsesaafgiften for væddeløb med totalisatorspil (som for alt andet væddeløb) 40 pct. af nettoentreindtægten. Ved loven af 12. juli 1946 for-

højedes afgiften til 60 pct. Således som forholdene har udviklet sig for væddeløbsbanerne, må det antages, at disse ikke kan bære en forlystelsesaafgift af denne størrelse. Det bemærkes herved, at det for samtlige hestevæddeløbsbaner gælder, at de ikke har kunnet forhøje billetprisen med nogen del af afgiftsforhøjelsen, således at hele denne har måttet bæres af banerne selv. Det foreslås derfor, at forlystelsesaafgiften for væddeløb med totalisator tilladelse føres tilbage til 40 pct. af nettoentreindtægten, d. v. s. $\frac{2}{7}$ af bruttoentreindtægten.

Til § 6.

Ligesom for væddeløb var forholdet for biograferne det, at forlystelsesaafgiften efter 1922-loven var 40 pct. af nettoentreindtægten, og at afgiften ved loven af 12. juli 1946 blev forhøjet til 60 pct.

Den således nugældende afgift af biografopstillinger synes at burde bibeholdes. Vel er der grund til at antage, at biograferne, navnlig på landet, i ikke få tilfælde har vanskeligt ved at klare sig økonomisk, men der kan ikke ses bort fra, at billetpriserne for vore biografer ligger på et så relativt lavt niveau, at der må være grundlag for en forhøjelse af billetprisen i tilfælde, hvor en forbedring af biografens økonomi er påkrævet. Ifølge statistisk departements opgørelse for året 1947 androg billetpriserne gennemsnitlige størrelse (excl. afgiften): for hovedstaden 103,0 øre, for provinsen 81,4 øre og på landet 79,7 øre. De tilsvarende beløb for billetprisen incl. afgiften udgjorde: for hovedstaden 164,8 øre, for provinsen 130,2 øre og på landet 127,6 øre. De siden 1947 skete forskydninger i billetpriserne kan ikke i væsentlig grad ændre billedet. Prisdirektoratet har oplyst, at direktoratet i august 1949 har afslået et andragende om tilladelse til generel forhøjelse af billetpriserne for biograferne i provinsbyerne og på landet, medens direktoratet siden den i 1945 gennemførte generelle nedsættelse af billetpriserne i ca. 100 enkelttilfælde efter ansøgning har tilladt en forhøjelse af billetprisen.

Til § 7.

Bestemmelserne svarer i realiteten ganske til bestemmelserne i 1922-lovens § 3, 1. stk.

Til § 8.

Bestemmelserne svarer til, hvad der hidtil er blevet praktiseret. Reglen i 1922-lovens § 4, hvorefter finansministeren i tilfælde af, at der tilstedes publikum adgang til forlystelsen uden betaling eller for nedsat